

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATerea DISCRIMINĂRII
Autoritate de stat autonomă

Operator de date cu caracter personal nr. 11375

HOTĂRÂREA NR. 450
din 29.06.2016

Dosar nr.: 590/2015

Petiția nr.: 6467/07.10.2015

Petent: Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Baza de Reparații Nave Brăila, prin apărător ales

Reclamat: Inspectoratul General al Poliției de Frontieră Baza de Reparații Nave Brăila

Obiect: potențială faptă de discriminare prin emiterea deciziilor de impunere pentru un număr de 15 membrii din sindicat cu nerespectarea legislației

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul, reședința sau sediul petentului

I.1.1. Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Baza de Reparații Nave Brăila prin apărător ales, Cabinet de avocat ...cu sediul în Brăila, B-dul Dorobanților, nr.A7, ap.2, parter, jud. Brăila.

I.2. Numele, domiciliul, reședința sau sediul reclamatului

I.2.1. Inspectoratul General al Poliției de Frontieră Baza de Reparații Nave Brăila cu sediul în loc. Brăila, str. Incinta Docuri, nr.1, județul Brăila

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

2.1. Petentul semnalează o potențială faptă de discriminare prin emiterea deciziilor de impunere pentru un număr de 15 membrii din sindicat din cadrul Bazei de Reparații Nave Brăila cu nerespectarea legislației.

III. Procedura de citare

3.1. În temeiul art. 20, alin. 4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura legală de citare a părților.

3.2. Prin adresa nr. 6467/28.10.2015 a fost citat petentul prin apărător ales, iar prin adresa nr. 6936/28.10.2015 a fost citat Inspectoratul General al Poliției de Frontieră Baza de Reparații Nave Brăila pentru termenul stabilit de Consiliu, la data de 17.11.2015.

3.3. Prin adresele de citare, **s-a invocat, din oficiu, excepția de necompetență** a Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, în conformitate cu prevederilor **art. 28 din**

IV. Susținerile părților

Susținerile petentului

4.1.1. Petentul, formulează sesizarea pentru un număr de 15 membri de sindicat, arătând că aceștia sunt supuși unui tratament discriminatoriu de către partea reclamată.

4.1.2. Petentul sesizează faptul că au fost emise decizii de impunere pentru un număr de 15 persoane, personal contractual din Baza de Reparații membrii de sindicat prin care s-a reținut că aceștia au încasat drepturi salariale necuvenite, reprezentând salariul de merit aferent.

4.1.3. Petentul precizează că, a susținut de la bun început faptul că aceste decizii sunt nule de drept raportat la art.169 alin.2, codul muncii, astfel la data de 16.08.2012 a introdus pe rolul Tribunalului Brăila contestație împotriva deciziilor de impunere-materia litigii de muncă. Prin sentința nr.228/19.02.2013 Tribunalul Brăila admite cererea și anulează deciziile de impunere obligând Baza de Reparații Navale Brăila la restituirea sumelor reținute. Împotriva sentinței s-a formulat recurs. Curtea de Apel Galați admite recursul, casează sentința Tribunalului Brăila și trimite spre rejudecare la instanța competentă Tribunalul Brăila la contencios administrativ. Tribunalul Brăila având ca obiect anulare act a considerat faptul că acțiunea formulată este prematur introdusă, constatând în același timp că încă îndeplinește condițiile repunerii în termen și să uziteze de toate căile de atac interne cu instituția. Această sentință a fost menținută și de către Curtea de Apel Galați prin hotărârea 1916 din data de 19.02.2014. Ulterior acestor demersuri petenții s-au adresat în repetate rânduri și instituției.

Petenții, membrii sindicatului Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Baza de Reparații Nave Brăila, fac parte din personalul contractual salariați ai Bazei de Reparații Nave Brăila, raportul de muncă fiind contractual, neputându-se aplica O.G/1988 privind răspunderea materială a militarilor, ci dispozițiile Codului Muncii.

4.1.4. Prin încheierea contractelor de muncă individuale se prevede la lit. N Dispoziții finale: "Prevederile acestui contract individual de muncă se completează cu dispozițiile legii nr.53/2003, Codul Muncii".

Deoarece OG nr.121/1998 reglementează răspunderea materială a militarilor și nu cea a personalului civil din cadrul MAI, prevederile OG 121/1988 au fost aplicate în mod greșit, petenții având calitatea de salariați civili. Mai mult, din practica judiciară, nici măcar polițiștilor-funcționari publici cu statut special, angajați ai M.A.I., nu li s-au putut aplica dispozițiile din OG 121/1988 deoarece dispozițiile acestei Ordonanțe de Guvern contravin legislației specifice funcționarului public.

În concluzie se susține faptul că sunt aceștia sunt sancționați în baza unei Ordonanțe de Guvern ce nu privește personalul civil, ci privește personalul militar, prin nerespectarea legii cadru nr.330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, nefiind respectate condițiile stabilite în cadrul contractelor individuale de muncă, ignorându-se voința părților exprimate la încheierea contractului.

Susținerile părții reclamate

Susținerea Inspectoratului General al Poliției de Frontieră-Baza de Reparații Nave Brăila

4.2.1. Prin adresa nr. 7332 din 17.11.2016, partea reclamată arată faptul că Baza de Reparații Nave Brăila, unitate productivă, subordonată nemijlocit Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, este încadrată cu două categorii de personal: polițiști și personal

contractual/personal civil. Aceste două categorii funcționează în cadrul sistemului național de apărare și ordine publică, între ele existând diferențe semnificative.

4.2.2. Reclamata arată că în memoriu este invocat faptul că personalului contractual din M.A.I nu i se aplică dispozițiile Ordonanței nr.121/28.08.1988 privind răspunderea materială a militarilor, însă la art. 9 din același act normativ se prevede expres: *”prevederile prezentei ordonanțe se aplică și militarilor aflați în misiune în afara granițelor țării, precum și salariaților civili din structura instituțiilor publice prevăzute la art. 2”*.

Răspunderea materială este angajată, în condițiile prezentei ordonanțe pentru pagubele în legătură cu formarea, administrarea și gestionarea resurselor financiare și material, provocate de militari din vina acestora și în legătură cu îndeplinirea serviciului militar sau a atribuțiilor de serviciu în cadrul Ministerului Afacerilor Interne, la art.3 alin.2 prevede că “pentru scopurile prezentei instrucțiuni , categoria salariați civili prevăzută în Ordonanța Guvernului 121/1988 privind răspunderea materială a militarilor cuprinde polițiștii și personalul contractual”.

4.2.3. În ceea ce privește salarizarea după data de 31.12.2009, odată cu apariția Legii unitare de salarizare a personalului bugetar nr.330/2009 și a OUG nr.1/2010, cu referire asupra salariului de merit, putem aminti că potrivit art.5 alin (4) din OUG nr.1/2010, „salariile de merit stabilite în anul 2009, pe o perioadă care se întinde și pe 2010, se introduc în salariul de bază până la expirarea perioadei pentru care au fost acordate. Începând cu anul 2010 acest drept nu se mai stabilește”. De aici se distinge intenția legiuitorului de a păstra quantumul drepturilor salariale în plată pentru persoanele din sectorul bugetar și după intrarea în vigoare a Legii cadru de salarizare prin acordarea unei sume compensatorii cu caracter tranzitoriu (nu este incompatibilă cu eliminarea salariului de merit din sfera drepturilor bănești convenite acestora). Consecvent intenției sus arătate, legiuitorul a prevăzut eliminarea salariului de merit la momentul expirării perioadei pentru care acesta a fost acordat, moment la care, din conținutul sumei acordate cu titlu de sumă compensatorie se scade componenta reprezentată de salariul de merit, care este un drept câștigat pentru o perioadă determinată-maxim 1 an calendaristic.

Înțelesul ce rezultă din art. 5 alin. (4) și art. 6 alin. (1) din OUG nr.1/2010 este că salariul de merit nu poate să supraviețuiască, în cadrul sumei compensatorii, dincolo de data limită până la care a fost acordat.

În schimb, în situația polițiștilor, în art. 5 alin.2 lit.a din Hotărârrea Guvernului nr. 028183/12.03.2010, se prevede expres: „Salariile de bază de încadrare ale polițiștilor.... aflați în funcții la data de 31.12.2009 se stabilesc prin însumarea următoarelor elemente componente: salariul funcției de bază, format din salariul pentru funcția îndeplinită, sporul pentru misiune permanentă și după caz, sporul pentru păstrarea confidențialității în legătură cu informațiile clasificate, sporul de fidelitate și salariul de merit, în cuantumurile stabilite de la data de 31.12.2009”.

V. Motivele de fapt și de drept

5.1. Luând act de plângere, astfel cum este formulată, precum și de excepția invocată, Colegiul urmează a analiza excepția necompetenței Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, excepție invocată din oficiu.

5.2. Potrivit dispozițiilor O.G. nr. 137/2000 republicată, jurisdicția exercitată de Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării este o „jurisdicție administrativă” ce presupune o procedură specială, administrativ-jurisdicțională, ce se bazează pe principiul independenței organului care emite actul față de părțile de litigiu, cu asigurarea principiului contradictorialității și al dreptului la apărare. Actul de soluționare a unui conflict corelativ dispozițiilor O.G. nr. 137/2000, republicată, este emis de o autoritate administrativă investită, prin lege organică, cu atribuții de

jurisdicție administrativă specială (C.N.C.D.), iar actul per se, este susceptibil de a fi atacat în contenciosul administrativ general, sub cenzura instanțelor judecătorești. Aceste aspecte sunt statuate de prevederile art. 16 (independența organului care emite actul), art. 20 (procedura specială), art. 20 alin.6 (principiul contradictorialității și al dreptului la apărare), art. 20 alin.7 (obligativitatea motivării actului), art. 20 alin.9 (procedura de atac în fața instanței de contencios administrativ) din O.G. nr. 137/2000, cu modificările și completările ulterioare, republicată în temeiul Legii nr. 324/2006 (lege organică) pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 137/2000. De altfel, caracterul administrativ jurisdicțional al actelor adoptate de Colegiul director al CNCD a fost statuat în nenumărate rânduri de instanțele de contencios administrativ (între altele decizia civilă nr. 1960 din 15.05.2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție) Prin Decizia nr. 1.096 din 15 octombrie 2008 și ulterior Decizia nr. 444 din 31 martie 2009 și Decizia nr. 1470 din 10 noiembrie 2009, Curtea Constituțională a statuat că „*CNCD este un organ administrativ cu atribuții jurisdicționale, care se bucură de independența necesară îndeplinirii actului administrativ-jurisdicțional și respectă prevederile constituționale cuprinse în art.124 privind înfăptuirea justiției și art.126 alin.(5), care interzice înființarea de instanțe extraordinare*”.

5.3. Este evident că acele comportamente considerate discriminatorii și care sunt sancționabile contravențional nu pot fi echivalate sau asimilate cu procesul legislativ, în speță situațiile ce implică adoptarea, modificarea, completarea sau abrogarea unor prevederi legale de către legiuitor, Parlamentul României sau de Guvern și nici modul de interpretare și aplicare a legii de către organele de stat. Or, relativ la obiectul petiției, respective, aplicarea în mod greșit a dispozițiilor O.G. nr. 121/1998 personalului contractual privind stabilirea drepturilor salariale cu nesocotirea dispozițiilor art. 30, alin. 5 din Legea 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, invocată de petent este echivalentă cu o problemă de interpretare și aplicare a legii, atribut exclusiv al instanței de judecată.

5.4. Astfel cum a statuat și Curtea Constituțională, interpretarea legii este atributul suveran al instanțelor judecătorești în opera de înfăptuire a justiției, iar controlul acestei interpretări se realizează prin exercitarea căilor de atac. În acest sens este, de exemplu, Decizia Curții Constituționale nr. 51 din 5 octombrie 1993, Decizia nr. 120 din 16 noiembrie 1994, Decizia nr. 39 din 10 aprilie 1996, Decizia nr. 300 din 1 iulie 1997, Decizia nr. 151 din 27 octombrie 1998, Decizia nr. 160 din 10 noiembrie 1998, Decizia nr. 14 din 9 februarie 1999, Decizia nr. 64 din 11 aprilie 2000, Decizia nr. 74 din 25 aprilie 2000, Decizia nr. 93 din 11 mai 2000, Decizia nr. 24 din 29 ianuarie 2002, Decizia nr. 282 din 29 iunie 2004. Din acest punct de vedere, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării nu se poate subroga instanțelor de judecată pentru a face aprecieri în legătură cu aspectele de fond ale petiției care decurg din modalitatea de interpretare și aplicare a dispozițiilor legale, precum și consecințele juridice ce decurg dintr-o asemenea interpretare.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Admite excepția de necompetență materială a C.N.C.D, invocată din oficiu;
2. Se va răspunde părților în sensul celor hotărâte.

VI. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC – membru

BERTZI THEODORA – membru

DINCĂ ILIE – membru

GHEORGHIU LUMINIȚA – membru

JURA CRISTIAN – membru

LAZĂR MARIA – membru

POPA CLAUDIA SORINA – membru

Data redactării 27.07.2016

Motivele de fapt și de drept redactate de P.C.S. și V.F.

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.